

at Begjælsager for Fremtiden skulde behandles som Gjæsteretsfager. Det er ganske vist, at man derved opnaar nogen, skjøndt ikke nogen meget stor Fordel; man opnaar derved en Forfortælse, navnlig af Stævningsvarslet, som jo ganske vist vil bevirke en noget større Hurtighed. Men det forhold sig vist, som det ærede Medlem, der sidst havde Ordet (Alberti), bemærkede, at man let kan udsætte sig for, at de Bestemmelser, som iøvrigt gjælde for Gjæsteretsproceduren efter det Omfang og det Omraade, for hvilke den nærmest er bestemt, ikke ville være passende, naar en saadan større Klasse af Sager gjøres til Gjenstand for Gjæsteretsbehandling. Det ærede Medlem henviste, som det forekommer mig ikke ganske uden Føie, til, at det jo under denne Forudsætning vist ikke vil være unaturligt, at man i saa Fald optog en lignende Bestemmelse for Gjæsterettens Bekomvende som den, der ifølge Forordningen 16de Januar 1828 § 12 gjælder for den ordinære Ret, at der skal ventes 1 Time. Det vil maasse findes, at der er flere andre Bestemmelser, som ikke saa rigtig ville passe. Det er saaledes Noget, der ogsaa springer i Øinene, at flere af de Bestemmelser, der findes i Lovforslaget, egentlig ikke mere ere rigtig paa deres Plads, efter at man har foreskrevet Gjæsteretsprocedure, at de saa at sige blive overflødige. Dette gjælder om Bestemmelserne i § 5 og § 6, thi er der først Gjæsteretsprocedure; saa følger det væsentlig deraf, at Udsættelse til at fremme Tilsvær i Regelen ikke vil blive givet paa mere end 8 Dage, men at Udsættelsen endog vil blive mindre; og hvad Domsaffigelsen angaar, antages det vel i Almindelighed, at der for Gjæsteretsfager er en lovbekendt Regel, der rigtig nok i Almindelighed ikke kan følges, men som giver endog en kortere Domsaffigelsesfrist end den her foreskrevne, idet som bekjendt kendte Solemærker vel maa betragtes som den normale Tid for Domsaffigelsen. Den væsentlige Forandring, som Lovforslagets Bestemmelser om Gjæsteretsbehandling ville bevirke, er jo, som det ærede Medlem bemærkede, den, at Begjælsager ville blive paadømte af een Dommer i Mødsætning til, hvad der hidtil har været Tilfældet i Kjøbenhavn, at de paadømtes af flere Dommere. Jeg maa hertil bemærke, at jeg ikke finder, at denne Side af Sagen har saa store Betænkneligheder, som det ærede Medlem mente. Jeg tror virkelig, at man maa sige, at i Almindelighed ere Begjælsager af de simpleste Sager. Af det store Antal, der er, er det et forholdsvis yderst ringe Antal, hvori der frembyder sig vanskelige Kwestioner. Det er Sager, der i Almindelighed kun anlægges for at faae Dom. Man kan heller ikke negte, at denne Behandlingsmaade er et vigtigt Middel til at tilvejebringe Muligheden for en nogenlunde hurtig Domsaffigelse, der staar i Forhold til den Hurtighed, som man

mener bør finde Sted i Begjælsproceduren; thi skal en Sag, saaledes som den striklige Procesmaade fordrer, cirkulere mellem 5 Dommere, maa der efter Forholdets Natur absolut gaa en saa lang Tid hen, at den Regel, der staar i § 6, ligesaa lidt i Fremtiden, som det hidtil har været muligt, kunde overholdes. Ganske vist er det paa den anden Side, at der, som det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, er nogen Anomali i, at ved Sø- og Handelsretten blive Begjælsager paadømte af 5 Dommere, hvorimod Begjælsager, der høre under Gjæsteretsbehandling, kun ville blive paafjendte af 1 Dommer. Men jeg kan paapege en anden Anomali, der bliver endnu langt større og mere strigende, naar man ikke vil afhjælpe den, og det er den, der fremkommer derved, at man har bestemt, hvad der ganske vist laa meget nær, at Begjælsager skulde behandles ved Gjæsteretten eller, forsaavidt Sagens Størrelse medfører det, gjæsteretsvis ved Gjøldkommissionen; thi herved vil der opkomme den store Anomali, at Begjælsager paa 50 Kr. ville blive paadømte af 5 Dommere, men Begjælsager paa 50,000 Kr. af 1 Dommer. Der er nemlig for Dieblirket den besynderlige Anomali tilføede, at Gjæsteretsfager her i Kjøbenhavn, naar de ere mellem 20 og 100 Rd. paadømmes af Gjøldskommissionen, altsaa af 5 Dommere, men naar de gaa over 100 Rd., hvor høit de end gaa op, ved Gjæsteretten af 1 Dommer. Dette har imidlertid ikke været meget trykkende eller besværligt i Praxis, fordi Gjæsteretsfager ved Gjøldskommissionen ere saa sjældne, at blandt de 4—5,000 Sager, som der er ved Gjøldskommissionen om Aaret, er neppe 1 en Gjæsteretsfag, men naar nu alle Begjælsager henvises til Gjæsteretsbehandling, vil Sagen stille sig ganske anderledes, thi det er et meget stort Antal af Begjælsager — jeg har ikke havt Leilighed til at undersøge det statistiske Materiale, der vel er tilføede —, som er under 100 Rd. — navnlig af de indenbys Begjælsager vil en stor Mængde være under 100 Rd. — i saa Fald vil det være en Anomali, der i meget stort Omfang vil være tilføede, at Begjælsager paa under 50 Kr. skulde paadømmes af 5 Dommere, men Begjælsager paa over 50 Kr., hvor høit Summen end er, af 1 Dommer. Vil man, som Landsdthinget har gjort, gaa over til Gjæsteretsproceduren med Hensyn til Begjælsager, bør man efter min Mening rette denne Anomali paa dette Sted, hvilket jo kan gøres enten saaledes, at man siger, at naar Begjælsager behandles gjæsteretsvis ved Gjøldskommissioner, skulde de kun paadømmes af 1 Dommer, eller saaledes, at man siger, at alle Begjælsager, overhovedet skulde behandles ved Gjæsteretten i Kjøbenhavn, og at man altsaa tog dem bort fra Gjøldskommissionen. Man maatte naturligvis beholde Væmpelserne med Hensyn til Gebyrer for Sager af denne Art, der